

הארגון לא רצה לקבל את הילדה. כנקמה עלתה על הגג, המטירה אבנים על החברים. החברים תפסו אותה, ביקשו להכותה, אך נמלכו בדתם והטילו עליה תפקיד של שימורת. זורתה של נערה בגדה בתוך הבנין היתה יכולה להוציל.

שני סטודנטים צעירים

בין מבקרי הבנין היו שני סטודנטים צעירים, כבני 20, שעוררו את תשומת-לב הבנות. האחד היה בחור חסון, בריא, מפקד גונדה (מחלקה) בשם "רוני". השני היה סגני, צעיר רזה בשם אברהם שטרן. שושנה, כמו כל הבנות, התענינה בעיקר בצעיר השני. לעומת רוני, הכבד והשחקן, היה שטרן מבריק וגמיש, אדם שידע להגיד לכל בת את המלה ששבתה את לבן. הבנות עמדו שעות לפני בית-הספר כדי להסתכל בו מיכות-הלם בלכתו הביתה.

שושנה שפיצר ביקשה להערים על כל הבנות. היא ידעה כי שטרן מרבה לבקר בחדרו של רוני, תיכננה תכנית פיקחית: היא תתיידד עם רוני תשכנע אותו להזמין להחורו, תכיר שם את שטרן המושך אישית.

ההזדמנות הגדולה באה במהרה. בארץ היתה קיימת אז קבוצה קטנה שקראה לעצמה "ארגון הבריונים". בראשו עמד עתונאי רוסי ממושקף בשם אבא אחימאירי. הבריונים לעגו להגנה ב"ח", חשבו את אנשיה לפחדנים עלובים. כי הבריונים עשו "פעולות": הם פיזרו כרוזים, אפילו הורידו פעם דגל גרמני מגג בנין הקונסוליה. הם לא הקימו ארגון גדול משלהם, האמינו כי יוכלו לכפות את רצונם מלמעלה על ההגנה.

שושנה התקרבה לבריונים, מתוך כעס על "הארגון" שלא רצה לקבלה כחברה. רוני, לעומת זאת, השתמש ממגע איתם. הם חשבו אותו לפחדן. הם לא ידעו את הסיבה האמיתית: רוני החזיק בביתו מחסן נשק, חשש כי הבריונים חסרי-הזירות יסבכו אותו, כאשר יאסרו.

לא היה זה חשש-שוא. בחוף תל-אביב נפלו כמה יריות חיים ארלוזורוב צנה ארצה, מת. היו שחשדו דוקא כי בריונים רמי-הדיבורים, שנאסרו בסיטונות.

רוני ביקש לאסוף ידיעות על הבריונים. הוא ידע כי שושנה היתה קרובה להם. השתדל לשוחח עמה. צורת ההזמנה היתה אופיינית לצורת החיזור של אותם הימים: הוא ביקשה לעזור לו בהעברת נשק לשכונת סנהוריה. שושנה נשאה את הנשק בידה, רוני הלך מאחוריה, בצד השני של הרחוב. מודה שושנה: "התרגשתי נורא!"

שיחה בליל סנהדריה

אחרי מסירת הנשק שכחו השנים לחזור הביתה. הם שוחחו — על הבריונים, אך לא על הבריונים בלבד יכלה להיות שיחת ווג צעיר. מטפחתה של שושנה שמטה מידיה. רוני התכופף, הרימה. "אני לא גברת!" התרחקה שושנה. רוני השיב כי כחבר הקורפורציה עליו לנהוג באדיבות כלפי נערות. שושנה הוסיפה למחות נגד יחס זה. אולם גם היא לא היתה אלא אשה. הדבר מצא חן בעיניה. היא הבינה שטעתה: רוני, לא שטרן, הוא בחיר לבה.

לכאורה היה מזור כי שני צעירים אלה יכלו למצוא חן בעיני אותה נערה. כי לא יכול היה להיות נגייד גדול יותר מזה שהיה קיים בין שנים אלה — דויד ויהונתן של ראשית מלחמת-השיחרור. ידידותם הטראגית היתה בנויה על עצם נגייד זה — כל אחד מהם ידע כי הבורא נתן לשני את כל התכונות שהוא נגע ממנו.

הילדות יוצרת את האדם. ילדותו של רוניאל היתה שונה מאד מזו של שטרן. שטרן גדל כמעט בלי אב — נער בודד בסביבה עוינת, שלמד עוד בשחר נעוריו לדאוג לעצמו. פעמה בו נפש עדינה של משורר, שביקשה במאמץ הכרחי להיות קשה ומחושלת. ואילו רוניאל גדל בבית הורים, ספג מאביו את כל היסודות של השקפת-עולמו.

שטרן היה מורד, מהפכן, קנאי. רוניאל היה אישיות הארמונית, חסרת כל תסביכים, שלם עם עצמו ועם הבריות. הוא נולד בליטא. בשנת 1910, הובא לארץ בהיותו בן שלוש על-ידי אביו, ממנו קיבל השקפת-עולם שהיתה בנויה על שלושה יסודות משולבים: ציונות, דת היהדות והשפה העברית. שפת אמו ושפת הדיבור בבית עברית. בגיל 5 למד דויד לקרוא. בגיל 7 סיים את קריאת חמשת חומשי התורה. בגיל 9 ידע את המשנה והגמרא.

תפקיד ראשון: הלוייה

כשהיה בן ארבע, בימי מלחמת העולם, גורשה המשפחה מן הארץ על-ידי התורכים. ככל האזרחים הרוסים היא עברה לאלכסנדריה ומשם לרוסיה. שהתה שם משך שמונה השנים הקשות של מלחמת-העולם ומלחמת-האזרחים עד שחזרה לארץ. הנער התבוזז, הרבה בקריאה, החיה בדמיונו את גיבורי סיפוריו: יואב בן-צרויה, יהושע בן-נון. הוא החיה מצביאים אלה במישחקיו עם אחותו הצעירה, אסתר, גייס גם את הילדים הרוסים. נתן להם פקודות בעברית. השפה לא הפריעה: הרוסים הקטנים צייתו ללא עירעור.

בבית-הספר הריאלי תחכמוני תל-אביב, בו סיים את למודיו בגיל 17, נודע כילד ער, ממעט בדיבורים, מרבה בקריאה — בעיקר ספרי היסטוריה, להוט מאד אחרי ספרות ושירה. אולם קנאות משפחתו לשפה העברית התקומה בו כשניסה להתקבל לשיבת-חברון: שפת-הדיבור שם היתה אידיש, שפה שהיתה שנואה עליו. הוא לא נתקבל, עבר לשיבת הרביקוק הירושלמית.

היה זה מזלו. כעבור חודשים מעטים פרצו מאורעות

הקורפורציה אל-על, אגודה של סטודנטים לאומיים שחבשו כובעי מצחיה לבנים, הושפעו על-ידי הפרופסור יוסף קלוזנר.

זורעי הזרע: מרדכי ובלומה רזיאל, ההורים, עיצבו את השקפת עולמו. הודות לאביו, היתה שפת-אמו עברית, השקפתו דתית-לאומית.

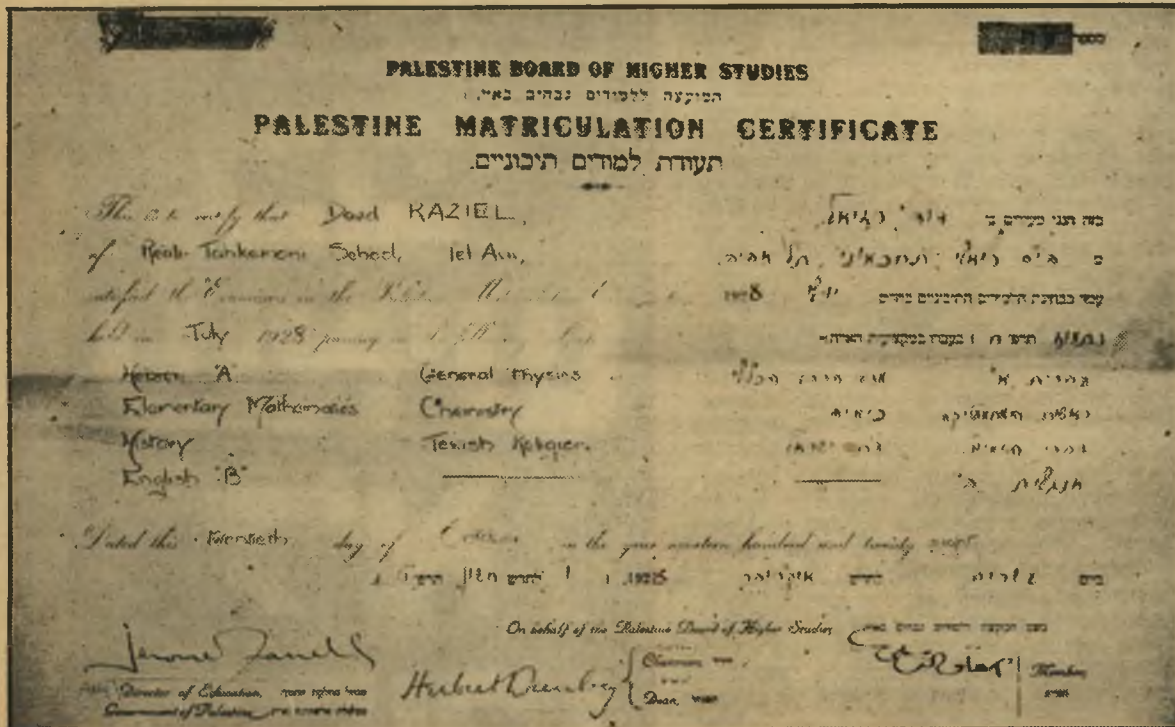
תעודת הלידה: רזיאל נולד כדויד רוזנסון בסמר, ב-19.11.1910. מיסמך זה שמור במכון דבוסנסקי.

הרוכב המושבע: תשוקתו העיקרית של רזיאל היתה לרכב על סוס, בגללה כמעט נפל לידי המשטרה.

הבשרה גופנית: רזיאל הצעיר (מימין). נמוך קומה אך חסון, ראה בפיתוח גופו חובה ותענוג. אך יותר מכל אהב לשחק בשחמט.

ימיו האחרונים של אזרח: עם קבלת תעודת-יבגרות זו של ממשלת פלשתינה (א"י), השאיר דויד רזיאל מאחוריו את נעוריו. כעבור כמה חודשים בלבד, עם פרוץ מאורעות תרפ"ט, הצטרף לשורות המתנדבים, הועבר משם לשורות התגנה.